

Az Utolsó Családi Fénykép

A képen Tibor öcsém édesanyám és apukám között ül, Ági húgom édesapám mögött, én pedig anyuka mögött állok.

1943 februárjában, amikor Tibit behívták katonának, én akartam, hogy legyen még egy családi fénykép rólunk. A Tisza Szálló épületében volt egy fényképész, oda mentünk el együtt. Ez lett az utolsó közös képünk, mert édesanyám három hónappal később, 1943 májusában meghalt.

Az öcsém először katona volt még, aztán, mikor már vitték át a Tiszán őket, mindannyiukat lerántották munkaszolgálatosnak, és Borba kerültek, ahol Radnóti is volt, bár ők nem egy csoportban voltak. Rézbányában kellett dolgozniuk, onnan Tibi mindig küldött haza kis gyűrűt, meg amit ott csinált rézből - valaki jött onnan, vagy levélben küldte, már nem tudom. Az öcsém elég sportos is volt, és nagyon jól tudta a vasesztergályosságot, nagyon ügyes keze volt. Borban ennek köszönhető, hogy bírta.

Amikor ez a fénykép készült, Ági, a húgom menyasszony volt. Neki akkor már női divatáru üzlete volt Pesten, a Falk Miksa utcában, a vőlegényének pedig ékszerboltja volt a belvárosban. 1943-1944 körül házasodtak össze, anyukám akkor már nem élt. Szegeden esküdtek templomban, hogy apukámnak jó legyen, de a polgári esküvőjük Pesten volt.

A húgom Budapesten élte át a nyilas uralmat a férjével együtt. Amikor már bujkálni kellett, a húgom is bujdosott Pesten összevissza, padlásokon... Majdnem elcsípték, de szerencsére éppen fölmászott már a padlásra, mikor jöttek a nyilasok. A férje máshol bujdosott, mert ők elszakadtak egymástól. Előzőleg az Erzsébet téren laktak, de egy bomba pont azt a házat találta el. Ők akkor már nem voltak otthon, de ott volt berendezve a lakás - a zongora, minden tönkrement, összeomlott az egész ház.

Miután édesanyám meghalt, Szegeden már csak ketten maradtunk édesapámmal. Az Attila utcában laktunk, ez volt az utolsó lakásunk, ahonnan el kellett mennünk, mikor 1944 májusában gettót csináltak Szegeden. A gettóból előbb Strashofba, egy gyűjtőtáborba, aztán 3-4 héttel később Waidhofenbe vittek minket. A fogságban mindvégig együtt maradhattunk apukámmal, még Theresienstadtban is, ahova 1945 áprilisában kerültünk. Itt szabadultunk föl 1945 május 8-án. Theresienstadtban édesapám elkapta a flekktífuszt, de szerencsésen meggyógyult, és hazajöttünk.